

Isten családjának tagjai

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Krónika 29:13-14; Zsoltárok 50:10-12; Máté 6:19-21; Galata 3:26, 29; Filippi 4:19; 1János 5:3

„Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk” (1Jn 3:1)!

Keresztényként csodálatosnak mondható az Istennel való kapcsolatunkban, hogy Ő ránk bízta földi ügyei intézését. Már az emberi történelem kezdeténél kifejezetten Ádám és Éva személyes gondjára bízta a természet makulátlan világának őrzését. (Lásd 1Móz 2:7-9, 15 verseit!) Az Úr kijelentette, hogy az Ő nevében dolgozzanak, amibe beletartozott az állatok elnevezésétől kezdve a kert gondozásán át a föld benépesítése is.

Erőforrásokkal is megáld bennünket Isten, és minket bíz meg azok igazgatásával. Így például nekünk kell pénzt keresni, kiállítani a csekkeket, elvégezni az elektronikus átutalásokat, összeírni a költségvetést vagy szombat délelőtt a gyülekezetbe hozni a tizedet és az adakozást. Arra bátorít bennünket, hogy a saját és mások szükségletére, illetve az Ő ügye előmenetelére fordítsuk az erőforrásokat, amelyeket nekünk adott. Bármilyen hihetetlennek tűnik is, minket bízott meg azzal, hogy felneveljük a gyermekeit, felépítsük az épületeit és oktassuk a jövő nemzedékeit.

Az e heti tanulmányban feltérképezzük, milyen előjogokban van részünk és milyen kötelezettségek hárulnak ránk abból következően, hogy Isten családjának tagjai vagyunk.

ISTEN CSALÁDJÁNAK A TAGJAI VAGYUNK

„Ezért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, Akiről neveztetik minden nemzetiség mennyen és földön” (Ef 3:14-15). Milyen képvilágot idéz fel ez az igeszakasz? Milyen reménységet találunk benne?

Jézus kijelentette a szolgálata elején: „*Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved*” (Mt 6:9). Később ugyanezt ismételte meg, amikor egyedül volt a tanítványaival (Lk 11:2). Tehát azt mondja nekünk, hogy így szólítsuk az Atyát: „*Mi Atyánk*”. Mária át akarta ölelni Jézust, amikor a feltámadás után találkozott vele. „*Jézus ezt mondta neki: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj a testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez*” (Jn 20:17, RÚF).

Krisztussal egy Atyánk van, ezért Ő a testvérünk, mi pedig mind egymás testvérei vagyunk az Úrban. Jézus azért vált a földi család tagjává, hogy mi a részei lehessünk a mennyeknek. „A mennyei és a földi család egy család” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 741. o.).

Olvassuk 2Móz 3:10, 5:1 és Gal 3:26, 29 verseit! Ezek alapján hogyan viszonyul hozzánk Isten? Miért meríthetünk ebből bátorítást?

A teremtéssel ellentétes elmélet szerint hideg természeti törvények termékei vagyunk, akikről nem gondoskodik senki. A Szentírás viszont nemcsak Isten létezését tanítja, hanem azt is, hogy Ő még szeret is bennünket. Olyan szeretettel viszonyul hozzánk, ami miatt a Biblia gyakran a család képvilágával mutatja be a kapcsolatunkat. Amikor Jézus a népének vagy Isten gyermekeinek mondja Izraelt, amikor a mi Atyánknak nevezi az Urat, akkor ugyanezt hangsúlyozza: az Úr úgy szeret bennünket, ahogy a családtagok szeretik egymást. Micsoda jó hír ez a gyakran igen ellenséges világban!

Képzeljünk el egy olyan világot, amelyben mindenki velünk úgy bánunk, mintha családtagok lennének! Hogyan tanulhatunk meg jobban viszonyulni egymáshoz testvéreként?

MINDEN AZ ÚRÉ

Olvassuk el 1Krn 29:13-14, Zsolt 24:1, 50:10-12 és Agg 2:8 verseit! Milyen üzenetet foglalnak magukban? Mit jelent ez az igazság a számunkra? Hogyan viszonyuljunk mindahhoz, ami a birtokunkban van?

Krónikák első könyvének 17. fejezetétől kezdődik az a rész, ami feljegyzi, hogy Dávid király házat akart építeni Istennek. Beszült a vágyáról Nátán prófétának, aki így felelt neki: „*Tedd meg mindazt, ami szándékban van, mert veled van az Isten*” (1Krn 17:2, RÚF)! Ám még aznap éjszaka Isten szava utasította a prófétát, mondja meg a királynak, hogy ő nem építheti meg a házat, mert egész életében hadakozott. A fia fogja helyette elvégezni ezt a munkát. Dávid erre azt kérte, hogy legalább hadd készíttesse el a terveket és készítse elő az építőanyagokat. Az Úr ebben engedett a király kérésének. Dávid az élete hátralevő részében „*tömérdek*” (1Krn 22:4, RÚF) mennyiségű fejtett követ, cédrust, vasat, aranyat, ezüstöt és rezet halmozott fel. Amikor már minden építőanyagot előkészítettek és elhelyeztek az építkezési területen, összehívta Izrael vezetőit, hogy dicsőítsék az Urat és adjanak hálát neki.

Mit mondott Dávid király 1Krn 29:13-14 verseiben feljegyzett nyilvános imádságában, mi volt az építőanyagok valódi forrása, amelyeknek a beszerzésére annyi időt és pénzt fordítottak? Tulajdonképpen a következő volt a mondandójának lényege: „Igazából semmi érdemünk nincs ezeknek a különleges anyagoknak a beszerzésében, mert csupán azt adjuk vissza neked, ami eleve a tiéd.”

Ezt fontos mindannyiunknak hangsúlyozni, akár szegények, akár gazdagok vagyunk (de főként az utóbbiaknak). Mivel mindent Isten teremtett a kezdetekkor (lásd 1Móz 1:1; Zsolt 33:6, 9; Jn 1:3), Ő a jogos tulajdonosa mindannak, ami csak létezik, így beleértve azt is, ami a miénk – mindegy, mennyire keményen, szorgalmasan és becsületesen dolgoztunk meg érte. Isten kegyelme nélkül semmink se lenne, sőt mi sem léteznénk. Tehát mindig azzal a tudattal kell élnünk, hogy végső soron minden az Úré! Állandóan szem előtt tarthatjuk ezt az igazságot, ha Őt dicsőítjük és hálát adunk neki az irántunk való jóságáért.

„Mert ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erőnk ennyit adakozni? Bizony, tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit a te kezdeből kaptunk” (1Krn 29:14, RÚF)! Milyen gyönyörű elveket fejeznek ki ezek a szavak? Ezek alapján tehát hogyan viszonyuljunk Istenhez meg a javainkhoz?

TÁRHÁZ ISTEN CSALÁDTAGJAI SZÁMÁRA

Jézus Krisztus a legnagyobb ajándék, amit Istentől csak kaphatnak a gyermekei, aki a megbocsátás békességét, a mindennapi élethez és a lelki növekedéshez kellő kegyelmet, illetve az örök élet reménységét adja nekünk. *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”* (Jn 3:16, ÚRK). *„Valakik pedig befogadták őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek”* (Jn 1:12).

Az üdvösség tehát alapvető ajándék, mert ugyan mi egyebet kaphatnánk Istentől, ami hosszú távon is igazán számít? Bármink is legyen itt, egy nap meg fogunk halni, mint ahogy velünk együtt mindenki, aki emlékezett ránk. A feledés homályába merül majd az a jó is, amit valaha tettünk. Tehát mindig a gondolataink középpontjában kell tartanunk az evangélium ajándékát, a keresztre feszített Krisztust (1Kor 2:2)!

Am Isten az üdvösség mellett még jóval többet ad nekünk. Jézus a következő szavakkal nyugtatta azokat, akik aggódtak az ételük és a ruházatuk miatt: *„Hanem keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind ráadásul megadatnak nektek”* (Mt 6:33, ÚRK).

Olvassuk el Zsolt 23:1, 37:25 és Fil 4:19 verseit! Ezek szerint hogyan gondoskodik Isten a mindennapi szükségleteinkről?

Amikor Jézus a távozásáról beszélt a tanítványainak, megígérte, hogy vigasztalásul elküldi nekik a Szentlelket. *„Ha szerettek engem, megtartjátok a parancsolataimat, és én kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad majd nektek, hogy veletek maradjon mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja és nem ismeri őt, de ti ismeritek, mert nálatok lakik, és bennetek lesz”* (Jn 14:15-17, ÚRK). *„...elvezet majd titeket minden igazságra”* (Jn 16:13, ÚRK).

A Szentlélek ezután csodálatos lelki ajándékokat adott Isten gyermekeinek. (Lásd 1Kor 12:4-11 szakaszát!)

Dióhéjban: Isten, akiben *„élünk, mozgunk és vagyunk”* (ApCsel 17:28), aki *„mindeneknek életet, leheletet és mindent”* adott (ApCsel 17:25), aki megteremtett bennünket, illetve üdvösséget ígért nekünk, megáldott minket anyagi és lelki javakkal, amelyekkel mások áldására lehetünk. Tehát bármink is legyen, bármilyen adottságokkal vagy képességekkel ajándékozott meg minket, mindannak felhasználásával tartozunk az Ajándékozónak.

ISTEN CSALÁDTAGJAINAK KÖTELESSÉGEI

Mind élvezzük azokat a lelki és földi áldásokat, ajándékokat, amelyeket Istentől kaptunk. Megnyugtató arra is gondolni, hogy a „család tagjai” lehetünk!

Olvassuk el 5Móz 6:5 és Mt 22:37 verseit! Mit jelent ez? Hogyan szerethetjük így az Urat?

Hogyan szeretheted Istent „*teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből*” (Mt 22:37)? A Biblia érdekes módon megadja a választ, ami pedig nem az, amire a legtöbben számítanának.

Olvassuk el 5Móz 10:12-13 és 1Jn 5:3 verseit! Mennyei Atyánk szereteten alapuló kapcsolatot akar velünk fenntartani. Hogyan felelhetünk erre megfelelő módon a Biblia szerint?

A törvény megtartásával? A parancsolatoknak való engedelmisséggel? Sajnálatos módon több keresztény szemében a törvény (főként a negyedik parancsolat) iránti engedelmisség gondolata a törvényeskedéssel áll egy szinten. Állításuk szerint pedig egyszerűen annyi a dolgunk, hogy szeressük Istent, illetve úgy szeressük a felebarátainkat, mint önmagunkat. Az Úr viszont egyértelműen fogalmaz: igenis azzal fejezzük ki a szeretetünket Isten és a felebarátaink iránt, ha engedelmeskedünk a parancsolatoknak.

„*Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait*” (1Jn 5:3). Megszoktuk, hogy így olvassuk ezt a verset: megtartjuk az Úr parancsolatait, mivel szeretjük Őt. Ez rendben is van. Ám ezt akár így is olvashatjuk: „*az az Isten szeretete*”, tehát azzal ismerhetjük és tapasztalhatjuk meg Isten szeretetét, hogy megtartjuk a parancsolatait.

Mt 7:21-27 szakaszában Jézus elmondta, hogy aki hallgat Isten szavára és aszerint cselekszik, hasonlít a bölcs emberhez, aki sziklára építette a házát. A bolond a homokra épített – még hozzá rettenetes következménnyel. Rá hasonlíthatnak azok, akik ugyan hallották, de nem engedelmeskedtek az Úrnak. Mindketten hallották a szót, az egyik engedelmeskedett, a másik azonban nem, és ez dönt élet vagy halál között.

Gondolkodjunk el Isten szeretete és a törvényének való engedelmisség közötti kapcsolatról! Miért lehet ezzel kifejezni az Úr iránti szeretetet? Hogyan mutatja be a parancsolatok megtartása ezt a szeretetet? (Segítség: gondoljunk arra, hogy mit eredményez a törvény áthágása!)

MENNYEI KINCS

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” (Mt 6:19-21). Milyen kulcsfontosságú igazságot mond itt Jézus?

Ki ne olvasta volna történetek sorát arról, hogy egyesek miként gyűjtöttek össze, majd veszítettek el hatalmas vagyont? A világ igen bizonytalan hely a háborúk, a bűnözés, az erőszak, a természeti csapások miatt. Bármilyen történhet és hirtelen elviheti mindazt, amiért megdolgoztunk, amit becsülettel és hűséggel megkerestünk. Majd egy szempillantás alatt eljön a halál is, a dolgaink pedig azzal amúgy is haszontalanná válnak számunkra. A Szentírás természetesen nem azt mondja, hogy baj, ha gazdagok vagyunk vagy ha nagyobb vagyont gyűjtöttünk. Ezekben a versekben Jézus arra figyelmeztet, hogy mindent a helyén kell értékelni. Viszont mit jelent kincset gyűjteni a mennyben? Azt, hogy a pénz helyett Istent és az Ő ügyét tesszük az első helyre az életünkben. Azt jelenti, hogy Isten művére, az országa előmenetelére, mások érdekében és áldására használjuk azt, amink van.

Például amikor Isten elhívta Ábrámot, azt tervezte, hogy rajta és a családján keresztül áld meg minden földi családot. *„Nagy nemzetté teszek és megáldalak, felmagasztalom nevedet, és áldás leszel. Megáldom azokat, akik téged áldanak, és megátkozom azt, aki téged átkoz. Megáldatik benned a föld minden nemzetsége”* (1Móz 12:2-3, ÚRK) – mondta Ábrahámnak.

„Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal” (Gal 3:9). Ugyanaz a felhívás szól nekünk is, mint neki.

„A pénznek nagy értéke van, mert sok jót lehet vele tenni. Isten gyermekeinek kezében a pénz táplálék az éhezőnek, ital a szomjazónak és ruha a mezíteneknek; eszköz az elnyomottak megvédésére és a betegek gyógyítására. De a pénz csak akkor ér többet a homoknál, ha éleletszükségletek megteremtésére, mások áldására és Krisztus ügye előbbrevitelére használjuk fel” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 243. o.).

„Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” (Mt 6:21). Mit mond a szívünk: hol van a kincsünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A halálnál is erősebb az a szeretet, amellyel Isten vágyakozik földi gyermekei után. Fia feláldozásával az egész mennyet nekünk adta egyetlen ajándékban. Az Üdvözítő élete és halála, köztünk és Isten közötti közvetítése, az angyalok szolgálata, a Szentlélek esedezése és Isten mindent átható munkálkodása az elesett emberiség megváltását szolgálja” (Ellen G. White: *Jézus-hoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 16. o.).

„Ha önző énünket megtagadtuk és Isten gyermekeivé lettünk, akkor Isten családjának tagjai vagyunk, és Atyánk házában minden a miénk. Isten minden kincse rendelkezésünkre áll, úgy a jelen, mint az eljövendő világé is. Az angyalok szolgálata, a Szentlélek adományai és szolgálóinak munkája: minden értünk történik. Miénk a világ és mindaz, ami azt betölti, amennyiben javunkat szolgálja” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyibeszédről*. Budapest, Élet és Egészség Kiadás, 113. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A zsolttáros azt kérdezte az Istentől kapott csodálatos ajándékokról gondolkozva, hogy „*Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?*” (Zsolt 116:12)? Nekünk is így kell tennünk! Soroljuk fel, hogy milyen áldásokat és ajándékokat kaptunk lelkiekben és testiekben! Készüljünk arra, hogy megbeszéljük ezt az osztályban! Mennyire legyünk tehát hálásak az Úrnak?
- 2) Istenre úgy gondolunk, mint a Teremtőnkre, és ez helyénvaló. A Szentírás emellett viszont újból és újból azt is tanítja, hogy Ő egyben a Megtartónk is. (Lásd Jób 38:33-37; Zsolt 135:6-7; ApCsel 17:28; Kol 1:17; Zsid 1:3; 2Pt 3:7!) Egyedül az Úr hatalma tartja fenn a világegyetem galaxisait, a szívünk dobogását, azokat az erőket, amelyek összefognak minden ismert anyagot alkotó atomot. Hogyan segít ez a bibliai igazság megérteni, hogy milyen kötelezettségeink vannak Isten előtt azzal kapcsolatban, amit tőle kaptunk? Hogyan segíthet ez helyesen értékelni az életünket és annak célját?
- 3) Ez a tanulmány azzal foglalkozik, hogy Jézus és a megváltási terv a legnagyobb ajándék, amit Istentől kaptunk. Miért van ez így? Mit tudhatnánk a magunkénak nélkül és az ezzel felkínált reménység nélkül? Egy ateista író szerint az ember pusztán „szétmálló csontokra rakódott, romlásnak induló húsdarabok összessége.” Miért volna igaza az evangélium ajándéka nélkül?

AZ ADAKOZÁS KIVÁLTSÁGA

„Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon” (Lk 12:48).

„Istennek nem célja, hogy a keresztények, akiknek előjoga messze felülmúlja a zsidó nemzetét, kevesebbet adjanak, mint ahogyan a zsidók adakoztak...

A héberektől megkívánt bőkezűség elsősorban saját nemzetük javát szolgálta. Ma Isten műve az egész földre kiterjed. Krisztus az evangélium kincseit követőinek kezébe helyezte és rájuk bízta a világ számára az üdvösség örömeinek áldásának felelősségét. Bizonyos, hogy kötelezettségünk sokkal nagyobb, mint volt az ősi Izráélé.

Amint Isten műve terjed, a segélykérés egyre gyakoribb lesz. Hogy ezeknek eleget tehesünk, a keresztényeknek meg kell szívlelniük a parancsot: *»Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házámban...«* (Mal 3:10). Ha a hitvalló keresztények hűségesen behoznák tizedüket és adományukat, Isten tárháza megtelne...

Az emberek kísértésbe esnek, hogy anyagi eszközeiket vágyaik és étvágyuk kielégítésére, személyük díszítésére vagy otthonuk szépítésére használják. Sok gyülekezeti tag nem habozik ily dolgokra bőkezűen, sőt pazarlóan költekezni. De ha az Úr tárháza számára kérnek adományt műve előrehaladására a földön, akkor haboznak. Érezvén, hogy nem tehetnek másképpen, szűkösen, sokkal kevesebbet adakoznak, mint amennyit gyakran szükségtelen élvezetekre költenek. Nem mutatnak őszinte szeretetet Isten szolgálata iránt, sem komoly érdeklődést a lelkek megmentésére. Nem csoda, hogy keresztényi életük annyira beteges.

Akinek szívében Krisztus szeretete lángol, az nem tekinti csupán kötelességnek, hanem gyönyörűségnek, hogy segítse az emberre bízott legnagyobb és legszentebb mű fejlesztését – bemutatva a világnak a jóság, a kegyelem és az igazság gazdagságát” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 222-223. o.).